

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 181/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť S. V. vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 CoKR 24/2013-874 z 28. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. V. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2014 doručená sťažnosť JUDr. S. V. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 CoKR 24/2013-874 z 28. novembra 2013 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 25 K 16/2012-740 z 21. marca 2013 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) odvolal sťažovateľa z funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu – AB Cosmetics, s. r. o., a ustanovil do funkcie správcu Mgr. Ing. P. K.

Na odvolanie sťažovateľa (odvolaného správcu konkurznej podstaty, pozn.) krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu.

Sťažovateľ napadol ústavnou sťažnosťou uznesenie krajského súdu, ktoré považuje za arbitrárne a porušujúce ním označené základné a iné práva.

Podľa sťažovateľa okresný súd a následne krajský súd rozhodli v rozpore so zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“). Podľa sťažovateľa nie je zrejmé, podľa ktorého ustanovenia citovaného zákona okresný súd pri odvolaní správcu postupoval, s čím sa krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní žiadnym spôsobom nevysporiadal. Okresný súd aj krajský súd podľa sťažovateľa vo svojich rozhodnutiach vopred prejudikovali rozhodnutie v inom konaní o dôvodnosti popretia pohľadávky veriteľa (Twilight Ventures Ltd.) a učinili nesprávne a nepodložené závery o porušení povinností sťažovateľa ako správcu konkurznej podstaty. Sťažovateľ vidí porušenie svojho základného a iného práva namietaným uznesením krajského súdu aj v jeho nedostatočnom odôvodnení.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na danosť dôvodov na vylúčenie sudcov, ktorí rozhodovali o jeho odvolaní, hoci sám námietku zaujatosti nepodával, a preto podľa neho v jeho veci rozhodovali nezákonní sudcovia.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu priznané čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ľudské právo na spravodlivý proces priznané čl. 6 ods. 1 Európskeho

dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní pred Krajským súdom v Bratislave v konaní sp. zn. 2 CoKR/24/2013-874 zo dňa 28.11.2013, porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 CoKR/24/2013-874 zo dňa 28.13.2013 sa ruší. Vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo

procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o jeho odvolaní z funkcie správcu konkurznej podstaty a bol menovaný nový správca.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery

všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietané uznesenie krajského súdu.

Krajský súd v napadnutom uznesení zhrnul dôvody rozhodnutia okresného súdu a po vyhodnotení odvolacích dôvodov sťažovateľa uviedol:

„Napadnutým uznesením súd prvého stupňa (prvým výrokom) odvolal z funkcie správcu S. V... a (druhým výrokom) ustanovil do funkcie správcu P. K...

V odôvodnení svojho rozhodnutia konajúci súd uviedol, že ustanovený správca zvolal prvú schôdzu veriteľov na deň 27.12.2012. Správca úpadcu zaslal súdu dňa 28.12.2012 zápisnicu z konania prvej schôdze veriteľov, ktorá sa konala v ustanovenom termíne. Z predloženej zápisnice zo zasadnutia prvej schôdze veriteľov zo dňa 27.12.2012 je zrejmé, že jedným z bodov programu schôdze bolo aj rozhodnutie o výmene správcu podľa § 36 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len ZKR). Z uvedenej zápisnice vyplýva, že návrh na výmenu správcu nebol schválený.

Okresný súd Trnava uznesením č. k. 25 K/16/2012-635 zo dňa 04.01.2013 (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.01.2013) zrušil uznesenie schôdze veriteľov č. 1 ako aj uznesenie schôdze veriteľov č. 2, ktorým bol zamietnutý návrh konkurzného veriteľa OTP Banka Slovensko, a.s., Štúrova 5, Bratislava, na výmenu správcu.

Súd mal za to, že rozhodnutie schôdze veriteľov, ktorým sa zamietol návrh konkurzného veriteľa OTP Banka Slovensko, a.s., na výmenu správcu z S. V. na nového správcu P. K. bolo prijaté v rozpore so zákonom, nakoľko o tomto návrhu, resp. proti tomuto návrhu hlasoval aj veriteľ, ktorý bol podľa názoru súdu účinné popretý, a teda mu nemal byť umožnený výkon hlasovacích práv.

Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že má za to, že došlo k platnému a účinnému popretiu pohľadávky Twilight Ventures Ltd. veriteľom THANEL, s.r.o., a teda popretý veriteľ nebol oprávnený na výkon hlasovacích práv.

Po preštudovaní zápisnice z prvej schôdze veriteľov súd dospel k záveru, že na tejto schôdzi bolo rozhodnuté o výmene správcu, pričom schôdza veriteľov bola uznášaniaschopná a oprávnená rozhodovať o výmene správcu.

V závere svojho rozhodnutia Okresný súd Trnava uviedol, že podľa jeho zistenia došlo k porušeniu povinnosti správcu S. V., ktoré sú také závažné, že by odôvodňovali jeho odvolanie, nakoľko však došlo k platnej výmene správcu veriteľmi na prvej schôdzi veriteľov, súd rozhodol tak, ako je vyššie uvedené. ...

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preskúmal uznesenie prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 O. s. p.; prejednal odvolanie odvolateľa podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a po dôkladnom oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že odvolaniu S. V. nie je možné vyhovieť.

Odvolací súd... zastáva názor, že ak je rozhodnuté o odvolaní správcu proti jeho vôli, správca je oprávnený podať odvolanie, pretože sa stáva účastníkom konania a rozhoduje sa o jeho právach. Ak by takéto právo nebolo odvolanému správcovi priznané, mohol by byť zbavený funkcie aj keby neboli zákonné dôvody na jeho odvolanie a bol by zbavený práva na súdnu ochranu. ...

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvého stupňa a k odvolacím dôvodom odvolateľa považuje na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť nasledovné skutočnosti.

Pre výsledok prvej schôdze veriteľov, ktorej obsahom bol návrh veriteľa OTP Banka Slovensko, a. s., na výmenu správcu, je rozhodujúce posúdenie otázky výkonu hlasovacích práv veriteľa Twilight Ventures Ltd. zo strany veriteľa THANEL, s. r. o., a posúdenie, či došlo k účinnému popretiu tejto pohľadávky. ...

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že v danej veci došlo k účinnému popretiu pohľadávky veriteľa Twilight Ventures Ltd.; nakoľko popretie pohľadávky bolo podané na predpísanom tlačive zo dňa 04.10.2012 a na bankový účet správcu bola pripísaná kaucia 350 eur. Veriteľ síce uviedol ako variabilný symbol u veriteľa Twilight Ventures Ltd. Číslo 34, pod ktorým je uvedený v zozname správcu označenom ako zoznam prihlášok, miesto čísla 35, pod ktorým je evidovaný v zozname

pohľadávok správcu podľa abecedy, avšak na základe uvedeného nemožno konštatovať, že nedošlo k účinnému popretiu pohľadávky zo strany veriteľa THANEL, s. r. o., a to len pre nesprávne uvedenie čísla pohľadávky zo zoznamu pohľadávok ako variabilného symbolu, keď aj v zozname doručenom správcom súdu, je v deň popretia ešte pohľadávka označená pod číslom 34.

Argumentácia odvolateľa, že nie je možné zamieňať číslo veriteľa s priebežným poradím veriteľa podľa momentu doručenia prihlášok, prezentovaná v jeho odvolaní je podľa názoru odvolacieho súdu neakceptovateľná. ...

Odvolací súd zastáva názor, že stanovisko správcu V., t. j. odvolateľa, ktorý považoval popretie pohľadávky vzhľadom na vyššie uvedené za neúčinné, možno považovať za formalistický výklad zákonného ustanovenia a jeho pripustením by bolo porušené základné právo popierajúceho veriteľa.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvého stupňa, že po preštudovaní zápisnice z prvej schôdze veriteľov je možné konštatovať, že na prvej schôdzi veriteľov bolo rozhodnuté o výmene správcu, pričom schôdza veriteľov bola uznášaniaschopná a oprávnená rozhodovať o výmene správcu v súlade s ustanovením § 36 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii.“

Pokiaľ sťažovateľ namieta nesprávne a so zákonom o konkurze a vyrovnaní rozporné právne závery krajského súdu v jeho uznesení, ako aj jeho nedostatočné odôvodnenie, ústavný súd po preskúmaní uznesenia krajského súdu argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzované uznesenie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou či nedostatočne odôvodnené.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor,

podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Sťažovateľ vo svojej argumentácii namietal aj nezákonnosť sudcov, ktorí v odvolacom senáte krajského súdu rozhodovali o jeho odvolaní najmä pre ich vzťah k sťažovateľovi. Ústavný súd k tejto časti argumentácie sťažovateľa uvádza, že posúdenie otázky vylúčenia sudcov je plne v právomoci všeobecného súdu, a pokiaľ sťažovateľ v konaní pred všeobecným súdom zaujatosť sudcov nenamietal, ústavnému súdu v súlade so zásadou subsidiarity pre nedostatok jeho právomoci neprináleží sa meritórne zaoberať touto časťou argumentácie sťažovateľa.

Ústavný súd preto nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu a je naplnený dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa v celosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2014